

[Erhard Jakobsen]

Så lad mig da heller ikke glemme smertebørnene i udenrigsministerens redegørelse. Man har svært ved at sluge dette med de undertrykte folk, også fordi det er så meningsløst. Hvem er det, man vil hjælpe? Hvornår begynder man at hjælpe frihedsbevægelserne i Zimbabwe, i Moçambique og i Angola? Hvornår yder man støtte til dem? For nu er det dem, der er undertrykt. Det skal snart vise sig, når en Mugabe i løbet af kort tid erstatter sit skindemokrati med et reelt diktatur. Skal man så til at støtte de frihedsbevægelser, som Mugabe begynder at undertrykke? Det må man vel gøre, hvis man skal leve op til de smukke ting, man siger om disse undertrykte folk.

Men centrum-demokraternes eneste begrundelse for at kunne sluge det er, at det er så få penge, og de, der får dem, forstår nok ikke særlig godt at bruge dem alligevel. Når man ser på de primitive, naive pamfletter, de udsender de forskellige steder, må man i hvert fald sige, at det hverken gør skade eller gavn.

Men når man så tænker på, hvor mange mennesker, hvor mange sultne munde der kunne have været mættet med det, der er brugt til agitationstryksager, ærgrer man sig over, at pengene spildes til sådan noget i stedet for at blive brugt til det, der må være det væsentlige.

Må jeg sige til sidst, at jeg synes bestemt, udenrigsministeren har fortjent den rosende udtalelse fra fru Helle Degns side. Måtte det blive påskønnet i rette tid af de rette mennesker!

Janne Normann (RV):

Ja, ros og ros; vi havde ikke de allerstørste forventninger til udenrigsministerens redegørelse, så når man tager udgangspunktet i betragtning, er det måske rigtigt, at der var meget at glæde sig over i ministerens redegørelse, først og fremmest, at den fastholder nogle for os helt afgørende principper, vel hovedprincippet: at vi skal arbejde os op på 1 pct. af bruttonationalproduktet som vedtaget i FN. Det er jo u-landene, der er ganske særligt ramt af stagnationen i verdensøkonomien, og man kunne derfor godt frygte, at trangen til at hytte sig og i særlig grad varetage sine egne affærer ville have bredt sig. Når jeg sagde, at vores udgangspunkt var ikke ret

store forventninger, er det netop, fordi det sidste halve års debat har givet anledning til megen bekymring om, hvor vi gik hen i vores u-landspolitik.

Men hovedprincippet, at vi skal op på 1 pct. af bruttonationalproduktet, er altså fastholdt, og det er vi glade for. Vi havde nu gerne set, at ministeren ville foreslå fastlæggelse af en stigningstakt, således at vi nogenlunde kunne sige, hvornår vi ville nå dette mål – allerhelst havde vi vel egentlig set, at der var sat årstal på. Vi forstår, at det kan volde vanskeligheder, men synes, det havde været en meget stor forbedring af ministerens indsats, hvis der havde været fastlagt en stigningstakt.

Et andet hovedprincip, som er helt ufravigeligt, og som vi kun i nogen grad har kunnet glæde os over at ministeren lever op til, er, at bistanden skal gå til de fattigste grupper i de fattigste lande. Det er rigtigt, som hr. Erhard Jakobsen siger, at det er svært at definere, men vi har vel ikke nogen bedre definition end bruttonationalproduktet pr. indbygger; hvor utroværdigt det end måtte være, er der vel ikke noget bedre.

Hvis vi skal fastholde hovedprincippet: de fattigste grupper i de fattigste lande – og det skal vi – er det umuligt at gå med til en forhøjelse af statslånsgrænsen, således som ministeren foreslår. Dette forslag er nok den alvorligste skønhedsfejl i hele redegørelsen, og vi må meget kraftigt tage afstand fra at forhøje statslånsgrænsen.

Det er da rigtigt, at der er rystende fattige lande, der ligger over IDAs grænse, og det er rigtigt, at man også ville kunne støtte dem, give dem lån, men vi kan ikke komme uden om, at hvis vi fraviger IDAs grænse, går vi ind i en usikker fremtid med en muligvis højst tilfældig administration af lånene.

Hvad vi heller ikke kommer uden om, er, at hvis vi giver øgede lån til lande over IDAs grænse, kan den kendsgerning ikke bortforklares, at de må tages fra de endnu fattigere lande, fra de lande, som ligger under IDA-grænsen. Det kommer til at gå ud over dem, medmindre – men det foreligger der ikke noget om – der lå dette i at forhøje grænsen for lande, der kan få statslån, at vi ville udvide mængden af statslånene, og det er der jo ingen udsigt til. Hvis vi forhøjer denne grænse, går det ud over de fattigste. Den sag kan ikke bortforklares, og derfor kan vi ikke gå